

nalagati, morali bi mesto psovati, kmetu povedati: Zapodite hofrata Ploja v kraj in izvolite na njegovo mesto svojim zastopnikom g. Orniga ker, če bi bil Ornig zastopnik ptujskih kmetov, potem bi še desetkrat bolj delal in uspehe dosegel, kakor pa sedaj kot mestni župan.

Vojna v Južni Afriki.

Iz bojišča prihajajo vedno resnejše vesti. Poroča se, da se Angležem sedaj najhuje godi, ker se Buri ne le krepko branijo, ampak začeli so Angleže sami napadati, ter jih v par bitkah potolkli in jim topove pobrali. Angleški tepeni polkovnik Dixon poroča: V bitki pri Vlaktefonteinu je bilo 1450 Angležev s 7 topovi. Čete so se umikale proti Vlaktefonteinu, ko je začel skriti sovražnik nanadoma streljati na zadnje čete. Te so imele 530 mož in 2 topa. Buri so se najprej polastili topov, a potem so dobili Angleži pomoč, ter so pregnali sovražnike. Angleži so imeli 6 častnikov in 51 mož ubitih, 6 častnikov in 155 mož ranjenih, 1 častnika in 7 mož so Buri ujeli. Buri so izgubili 41 mož, — Med 25. aprilom in 2. majem pa se vršila blizu Pretorije še druga, za Angleže nesrečna bitka, o kateri se je izvedelo natančno šele sedaj. Angleže sta zmagala Beyers in Breitenbach, ujela 600 mož in vzela 6 topov. Tudi v Zwarttruggenu so bili tepeni Angleži.

Nek časnik piše: Zadnji „pepel vojne.“ kakor imenujejo optimisti, je iznova vzplamtel v strašen požar. Kitchener, to je angleške vojske poveljnik je tega brezuspešnega bojevanja sit. On pravi, da se mu naj pošlje toliko novega sposobnega vojaštva, da zamore hitro narediti konec vojni ali pa da se pusti Burom popolna neodvisnost, ker tega cincanja je že do grla sit, zlasti radi tega, ker sprevidi, da s svojimi bolnimi in nepokornimi četami junaškim za svobodo in domovino se borečim Burom ne more biti kos, marveč da utegne istim danes ali jutri podleči. Ker pa angleška vlada prvi zahtevi ne more ugoditi, ker vo-

Zatoraj mislim, da je moja dolžnost, vam, ljubi kmetje in prijatelji svoje misli o konsumnem društvu razložiti in vas srčno svariti, kajti nevarnost je velika. Nekatera konsumna društva so že konkurs napravila, prišla na kant ali na boben, druga pa še gotovo zadene ista usoda.

Veseli so le tisti udje konsumnih društev, ki nič nimajo. Pa gorje premožnim posestnikom, ki so zdaj udje, kajti oni morajo biti za slabe plačnike porok, in to ne samo s svojo stopnino po 10, 5 ali 2 goldinarja, ampak s celim svojim premoženjem morajo eden za drugega dobro stati.

Nesramno je, da niso tisti, ki so ljudi v konsumno društvo lovili, nikoli pojasnili grozovite dolžnosti in nevarnosti, v katero se podajo udje. Ljudje so se dali pregovoriti in so bili tako zmešani, kakor da bi otnilo dobili, drugače ne bi bilo mogoče, da bi si zavoljo drugih nalagali tako velike dolžnosti in odgovornosti, ko na tak način lahko spravijo svojo rodovino ob vse

jaštva nima, drugi pa noče, ker jej brani sebičradi tega utegne Kitchenerja kmalu nadomeščati novi vrhovni poveljnik. Preko Kapa se poroča, da v gorovju Zuur zbranih mnogo burških čet, ki se organizujejo in vežbajo.

Listi se sedaj najbolj zanimajo za namen, ki ima poset gospe Botha, ki je prišla 12. t. m. h. kemu predsedniku Krügerju u Haag. „Daily Express“ trdi, da prinese gospa seboj načrte svojega soglasja za splošno kapitulacijo Burom. Gospejin spremljevalnik Fischer pa je izjavil nekemu dopisniku, da pride gospa Botha radi svojega zdravja, ki ga je pooblastil in docela privatno. Vendar bo delala govoriti pri Krügerju na to, da se sklene mir čim preje. Časnik „W. Dispatch“ pa ve celo, da sta sklenila Kitchener in Botha predzadnjo sredo v Standertonu pogajanjih provizoren mir. Gospa Botha je bila Chamberlainu, Robertsu in vojnem ministru. Tu Milnerjem se snide. Prorokuje se torej, da se v bližnjem kem že sklene mir.

Razne stvari.

Lastno hčer zadavil, sežgal in njeno meso jedel. — Vojna sodba dne 11. maja proti morilcema, zakonolomcu Franc in Marija Bratuša iz Majšperga pri Ptuj. Franc nesla je strašanske, mozegpretresujoče zločinstvo na dan. Sedaj živeči svet v Avstriji kaj tako grozovito še ni doživel. Zaradi pomankanja prostora, ni mogoče o tem, več kot zverinskem dejanju vse drobnosti navesti. — Kar se obtožbe proti tema zločincema tiče, smo že v eni prejšnjih številkih deloma pojasnili. — Zatoženec viničar Franc Bratuša je star 40, njegova žena Marija 50 let. Iz tega zakona rodili so se trije otroci, od katerih starejša hčer Marija Bratuša, rojena 24. maja 1888. leta, je bila ženska omenjenega zločina. Ta deklica je v svoji, pa tudi otročji nerazsodnosti lansko leto na velikonočni deljek v nekem votlem kostanjevem drevesu sodeljavo Marije Mencinger zakurila ogenj, vsled katerega je

premoženje. — Zakaj pa si take skrbi brez potrebe za druge nakopati?

Gotovo je, da se kmetu slabo godi, a ravno to se ne sme podati v tako nevarna podjetja, lažno verno verjeti take prazne obljube, da se bo plačilo, ki stane 20 krajcarjev dobilo pri konsumnem društvu po 8 krajcarjev, sol za 2 krajcarja ceneje, namreč po 9 krajcarjev in da se mu bo konec leta izplačalo dobička 20 do 30 goldinarjev.

Dosihmal še ni nobeden toliko krajcarjev pri konsumnem društvu videl, kolikor so mu obetali goldinarjev. Nekateri so bogastvo pričakovali in mislili, da bo denar pri okni priletel, ali — žali Bog — g. fali so se!

Te obljube so se le storile, da bi ljudi k sebi privabili, zdaj pa vsakega greva, da je pristopil, že udje večidel izstopajo. Navadno kupijo za 10 goldinarjev blaga, za toliko, kolikor so vstopili

hiša v veliki nevarnosti. Ker se je deklica zbala kazni, ni šla več domov, ampak se potepala pri raznih sosodnih kmečkih ljudeh. Neka soseda, pri kateri je deklica med tem služila, poslala jo je 29. aprila domov po svojo delavsko knjižico. Deklice pa ni bilo več nazaj, pač pa sta jo kamnosek Janc in Marjeta Melanik videla 6. maja l. l. blizu njenega poslopja okoli tavati. Že 26. aprila oglašil se je oče deklice pri žandarmerijskem stražovodji na Ptujski Gori in naznanil, da se je njegova hčer zgubila. Ptujsko okr. glavarstvo dalo je vsled tega naznila, deklico iskati. Meseca junija bralo se je v časniku, da se je neka okoli 12 let stara deklica našla v neki vrniciariji pri Špilfeldu mrtva, se obducirala in pokopala, na kar je šel Bratuša tje, rekel, da je to njegov otrok in vzela obleko seboj. Letos, šele v marcu se je dognalo, da je tista v Špilfeldu najdena deklica bila drugih starišev, ki je vsled sumljivih razmer našla smrt. Ker je žandarm od Sv. Trojice pri Sv. Lenartu vedel, da je Bratuša obleko one deklice seboj vzel, naročil je žandarmeriji na Ptujski Gori, naj se Bratušu ona obleka odvzame. Stvar začela se je torej na novo raziskovati. Žandarm Leskovar iz Ptujске Gore podal se je v hišo Bratuša, vzel ono obleko in jo poslal sodnji v sv. Lenart, kjer se je ob enem raziskovati, v Špilfeldu mrtvo najdene deklice v preiskovalnem zaporu nahajala in ki je priznala, da je ta obleka njene hčere. Bratuša bil je torej vsled teh raziskovanj povabljen 16. aprila 1901 k sodnji v Maribor kot priča, ter se zaradi tega oglašil pri žandarmeriji na Ptujski Gori vprašaje, če li naj gre ali ne v Maribor kot priča k sodnji. Ko se mu je tam razklo, da mora vsekakor iti, je rekel: „Hvala Bogu, da se mi pri tej stvari nič zgoditi ne more.“ — To, da Bratuševo obnašanje postalo je žandarmu sumljivo, in začel ga je natančneje zasledovati. Šel je 20. aprila istos k njemu, ga spraševal o oni obleki in ker se je Bratuša pri izpovedbi zapletel, ga je na lastno odločitev aretiral. Ko je namreč tudi hišo preskoval, našel je v kišti obleko, na katerej so se še poznali sledovi krvi.

učali, potem pa vržejo družbene bukvice na mizo in rečejo:

„Jaz nočem več vaš ud biti.“

Kakor zapuščajo podgane ladjo preden pogrezne, tako se tudi zdaj pri konsumnih društvih godi. V kratkem pri nekem konsumnem društvu pomagali in poglavka izstopili in sami za se ustanovili trgovino. Zakaj?

Ker nočejo pri propasti (konkursu), ki je neizogibna, pričujoči biti.

Trgovci imajo itak med seboj kupčijsko tekmovalno, pogajanje in boj, tako da že izučeni trgovec naj izhaja.

Celo sposoben, res zmožen trgovec, ki se je 4 ali 5 let učil in potem še v 10 do 20 letih kot trgovski pomočnik izkušnost pridobil za svoj nevarni stan, komaj v sedanjih časih preživi. Tukaj dela samo za glava. Če sta dva v družbi, že ne gre več tako.

Bratuša se je nato prestrašil ter priznal svoje zločinstvo. Pred sodnikom je izpovedal, da je šel 12. maja 1900 v hosto listje grabit, tam našel svojo hčer onemoglo od lakote na tleh, jo po koncu postavil, a ker ni mogla ga ubogati in za njim iti, jo je zgrabil z obema rokoma za vrat, jo nekaj minut tiščal, potem spustil, in hčer je bila mrtva. Potem jo zagrnil z listjem in zemljo, ter šel domov. Doma je svoji ženi povedal kaj je storil, katera pa je bila s tem tudi zadovoljna. Po posvetovanju vrnil se je zvečer v gozd, prinesel mrliča domov, ga položil za peč in do nagega slekel. Najprvo odrezal je deklici z nožem za kruh rezati glavo, iz katere je porezal lase, da ne bi v peči delali smrad, potem noge pri kolenih. A ker kosti ni mogel prerezati, je vzel sekuro in jih ž njo presekal. Vse kose metal je posamično v peč na ogenj. Potem prerezal je truplo čez hrbtišče navzdol. Želodec in čreva je spraznil, da bi mu ne povzročalo v peči smradu. Naredil je torej iz trupla pet kosov. Ko se je vse to v peči žgalo, domislil se je, da je bral knjigo „Avstralija in nje otoki“ kjer je popisano, da divjaki jejo človeško meso. Odrezal je potem kos plečeta svoje izstradane hčere, ter ga dal na lončenem krožniku v peč da se je speklo in groza — ko se mu je zdelo, da je že pečeno, ga je tudi jedel. Njegova žena je izpovedala, da tega ni videla, on pa pravi, da je ona tudi to mogla opaziti. Bratuša je izpovedal, da mu je njegova žena tudi pomagala pri razmesarjenju trupla, kar pa ona taji. Pred sodnikom v Ptujju ona ni hotela ničesar priznati, in še celo, ko je Bratuša ob njeni prisotnosti vse priznal, je rekla: „Pač ma noro pamet, pa je obstal, jaz pa že ne obstanem, če oni tu glavo proč odrežejo, saj nikdo ni videl.“ — Vse okolščine pa govorijo, da je vse resnično, kakor je izpovedal Bratuša. — Ta žena, satan v človeški podobi, je od konca vse tajila, a pozneje je deloma svoje dejanje priznala. Vse to, za kar nimamo sposobnih besed, vršilo je od osme ure zvečer, do blizu tretje ure zjutraj. Po svem tem sta šla spat, in vstala, kakor bi se ne bilo nič zgodilo. Bratušekov 10 letni sinček je tudi pričal proti svo-

Pri konsumnem društvu jih je pa 10, 20 glav, vsaka ima druge misli in druge želje, a nobeden izkušnosti in zmožnosti.

Kako lahko se trgovec zakoplje, če pravega blaga ne naroči. Ne more ga prodati. Koliko ložje zabrede konsumno društvo, ki nima za takšno opravilo potrebnega znanja. Prej ali slej sledi gotovo polom in škoda.

Glejte, izkušen in razumen kmet mora pri poljedelstvu hlapcu vedno za petami biti, da se vse delo dobro in točno opravi. Pri konsumnem društvu pa kmet za veliko tisočakov dober stoji, a se mora na mlade ljudi zanašati, kateri so v tej stvari neizkušeni.

Večina konsumnih društev ima vodje in pomočnike, ki so že imeli sami zase trgovino in so zavolj nevednosti ali zapravljenosti prišli na boben.

jim starišem in marsikaj grozovitega izpovedal. Porotna razprava trajala je do desete ure zvečer. Franz Bratuša poslušal je celo obravnavo hladnokrvno. Porotniki spoznali so ga enoglasno krivim umora. Bratuša obsojen je v smrt na vislice, njegova žena pa na tri leta težke ječe.

Od Sv. Urbana pri Ptujih. Že zopet ga koža srbi, tistega „fanta iz župnije (šča?) urbane“, kakor kaže dopis v „Slov. Gospodarju“ od 30. maja. Pred tremi meseci obljubil je ta „fant“ v „Gospodarju“, da bode že še pisal kaj o Urbančanih i. t. d. ali ker ga je vrli „Štajerc“ takoj za žilo potipal in ga pošteno okrcal ni se upal ta junak cele tri mesece iz svojega brloga. Ta junaška srajca pa se tudi sedaj ni upala pisati o urbanskih fantih, ker oni bi mu že krepko odgovorili, ampak spraval se je mimogrede na „Štajerčeve“ naročnike in na „Štajerca samega. Ta lažifant pravi, da tudi tukaj par kmetov bere „Štajerca“; ta pa je bosa, ker resnica je, da se tudi tukaj prebira „Štajerca“ najmanj desetkrat več kakor „Gospodarja“ ali njegovega „mladega“. Pritožuje se dalje, da se tukaj ljudje na „Štajerca“ naročujejo in to bolj zaradi njegove nizke cene kako neumne vsebine. Jaz pa pravim in za menoj vsi drugi, da mi se pa na „Gospodarja“ in njegovega „mladega“, bolj zaradi njegove neumne vsebine, kakor pa zaradi visoke cene nočemo naročiti. Res je sicer, da je „Gospodarjev“ ta „mladi“ za dva groša ceneji kakor „Štajerc“, ali zato pa je „Štajerc“ trikrat večji kakor ta „mladi“. — Pa trdo kožo ima „Gospodarjev“ dopisnik tudi, ker se ga tiste bombe prijele niso, ko mu jih je „Štajerc“ v svoji 6. številki v obliki zgodovinske morale in narodnosti okoli

In od takih ljudij naj udje konsumnih društev pričakujejo, da jim bodo pomagali?

Kdor zase dobro gospodariti ne zna, bo še veliko manj znal za vas gospodariti.

Neizvedenim, neizkušnim, mlečezobim fantom in tu in tam tudi dekletom izroči konzumno društvo svoje premoženje, to je premoženje vseh udov in udov naj ne bo strah, da pridejo v nesrečo?

Konsumna društva morajo iz druge in iz tretje roke nakupovali blago, vsaka roka pa hoče imeti svoj dobiček in se skuša le slabega blaga iznebiti. Da konsumnim društvom takšno blago večidel ostane, to je gotovo. Zatem pridejo plačila in stiska za denar. In kaj je konec temu?

Krida, velika škoda in jok!

Veliki trgovci z mešanim blagom se preskrbijo z dobrim in trpežnim blagom iz prvih fabrik ali tovarn. Konsumnim društvom pa tovarne sploh ne prodajajo. To pa zatagadelj, ker vidijo, da kmet nima nobenega dobička od konsumnega društva temveč le voditelji, ki so večinoma tako lakomni na denar, da vsako besedo in vsako stopinjo drago računijo.

Tisti, ki kmeta v konsumna društva zapeljujejo in ga siloma v zgubo spravljajo, ga nočejo poznati, kadar pride v potrebo ali v nesrečo, še manj pa komu pomagajo.

(Konec prihodnjič.)

urbanjskega vodnjaka tako krepko v obraz lučal. Lažifant urbanjski pa s svojo moralo ni samo mi tičen, ampak tudi nerazsoden. On piše dalje: „kaj pošten kristjan in Slovenec si ga („Štajerca“ tuj bode naročeval. Navedem tukaj naj le eden dg. katerega sem ravno bral v številki 10 „Štajerca“ im niste storili smrten greh, ker ste ga brali? Op. tak Tamkaj piše ta nemškutar o sijajnem pogrebu v ki je te dni neki Stelli Miller poginol. Dala in pokopati v svileni srajci in v rakvi, ki je bil r mahagonskega lesa ter obita z zlatom. Žalostno r račnico je igral na klavirju slaven virtuoz. Pogre, G bil sijajen, več kočij se je peljalo za psom, maš o je samo duhovnik, ki je povabilo odklonil. Mi da vsak pri svoji pameti zna, da se „Štajerc“, t. l. očitoma norčuje iz namestnika božjega. Ali ni tesv ko preveč za kristjana, da bi mogel takšne neumn brati.“ Tako, le počakaj malo, ljubi gospodski ker videl boš, kako si se sam čelestnil po ustih o Upam, da nisi tako neumen, da ne bi poznal ke- „Slovenca“, ki izhaja v Ljubljani, če ga znabiti sli ne bereš, in ki je bratec „Slov. Gospodarja“ in G se dela mogoče še bolj pobožnega kakor „Naš dpa ali „Slov. Gospodar, o katerem se pravi, da ga na gira celo Šušteršič-ev sv. duh, pišejo vanju duhovniki. Glej, „Slovenec“ je pisal v ponedeljek žn nija t. l. v svojem fanatizmu sledeče: „Ali bodek na Slovenskem s kurjim perjem maš No jezove in z Mojzesovo palico na Krap odpirali studence?“ „Slovenec“ se tu oča norca dela iz Mojzesove palice, toraj iz čudeža, bil po svetem pismu potrjen in vsled tega vzvišen sij vsak dvom. Teško si je misliti večjega norčevanja, k t da se čudodelna moč Mojzesove palice postavlo isto vrsto s kurjim perjem. To „Slovenčevo“ na Š neprosto voljno priznanje, da ima kurje perje. Š moč kakor Mojzesova palica, si moramo za slo ko bodejo „Slovenec“, „Gospodar“, in „Naš dom „Štajercu“ zopet pisali, da se on iz božjih obr n orčuje, zapomniti. No, ti pobožni fantek, kaj pok k vsemu temu? Ako tedaj kaj takega, kakor prej ga njeno, pišejo duhovniki v svoj list iz svojega nagiba, ka zamoreš ti potem „Štajercu“, ki praviš, da je liberal očitati prezbožnost, četudi je on to notico ker drugih časnikov povzel. Ker te pa zavoljo one n o sijajnem pasjem pogrebu koža toliko srbi, se n preveč ne čohaj, ampak pojdi k gospodični Šok Miller v Ithako, pa boš zvedel, da tisti duhovnik je povabilo za psom Fidom odklonil, ni bil krščaj duhovnik, ampak duhovnik divjaških Culukabr katerega so Angležem za „mušter“ poslali Buri e

Sv. Urban, tri mesece pred kozoprsko **Gospodarček** pripoveduje v svoji zadnji številki da so trgovci, kateri kmeta, ko pride k njim kupiti sicer prijazno pozdravijo s sladkimi besedami: „Sp kaj pa bo dobrega?“ Drugači pa nam za hrbtno kažejo in nas imenujejo „bindišer trotl.“ Mi s kaj takega nismo še nikoli slišali, ali, ako „Gospodarček“ po domače „Naš Dom“ to pripoveduje, re že res biti. Mi bomo našim bralcem dokazali je

mi s kmeti tudi resnično držimo in ne tako s trgovci, kakor „Gospodarček“ lažnjivo trdi. Mi tedaj tem potom trjamo in zahtevamo od urednika „Našega Doma“ Jonasa, da nam imena tistih malopridnih trgovcev imenuje, da bomo potem tudi mi naše bralce pred takimi trgovci svarili, in da bodejo potem naši bralci vedeli, kateri trgovci slovenskega kmeta zasramujejo in izdajo. Ako pa nam g. Jonas imena tistih trgovcev ne imenuje; potem je on sam sovražnik kmetijskega stanu, lažnik in slepar. „Gospodarček“! ven torej z imeni kmečkih sovražnikov.

„Gospodarček“ se jezi čez našo pripovedko „Hofrat Jankovič pred nebeškimi vratmi“ ker tam stoji: V prvi kadilni kamri, zraven nebeških vrat sedi sv. Peter dobrovoljno kadi iz svoje fajfice ter prebira „Štajerca“. „Gospodarček“ je torej čisto zdivjal in misli: oben pošten človek ne bere „Štajerca“, velikomanj je sv. Peter. — No, mi smo od konca sami mislili, da bi bilo bolje zapisati mesto „Štajerca“, — „Gospodarja“, kajti gospodje duhovniki, in k tem tudi sv. Peter, berejo vsekakor rajši „Gospodarja“, kakor „Štajerca“. Ali mi si tega nismo dopustili. „Gospodar“ razsrja ljudstvo preveč, psuje nesobno in ščuva enega proti drugemu, mesto da bi škofski rekel: „Otroci ljubite se med seboj!“ pa saj je mogoče, da tudi na onem svetu gospodje duhovniki bereje „Gospodarja“, ali to so gotovo samo tisti, ki se pečejo v peklju, kajti, da tudi duhovniki pridejo v pekel, to nam je povedal nek vrl misionar pred dvema mesecema pri sv. Marku pri Ljubljani. On je celo rekel, da je pekel s slabimi duhovniki potlakano (poflaštran). Sv. Peter pa bere „Štajerca“ gotovo rajši kakor „Gospodarja“, ker „Štajerc“ napeljava ljudstvo k slogi in ljubezni, hudičnikom pa stopa za vrat.

Iz Smarja pri Jelšah nam piše kmetijski fant: Prejeli mi „Štajerc!“ Tudi pri nas v našem Šmarju in okolici berimo „Štajerca“ v ogromnem številu. Zakaj ga radi beremo, ne bom natanko opisoval, kajti vsak, kdaj le enkrat bere ta list, spozna takoj njegove lastnosti, uči se razsojevati ter spozna tatelja in boritelja za kmetijski stan, in to mu silno zadostuje. Ako nas tedaj ta list brani, uči se neustrašljivo zastopa, dolžni smo se ga hvaležno spominjati. — Pa kakor je sploh navada, da vsakdo, kdaj bodi še najpopolnejši, ima sovražnike (še Bog vsem ljudem ne vstreže), tako se nahajajo nekateri tudi pri nas, ki jih zavoljo tega lista precej glava boli, vendar ko se jim naša večina pošteno smeji. Ali pustimo to na strani, bo že morebiti drugokrat prav prišlo. Sedaj naj vam pa, dragi „Štajerčevi“ bralci, nam povem iz lastne izkušnje malo prigodbico, katero sem pred kratkim doživel: Bilo je v pretečenem tednu pri nekem prijaznega večera, ko smo bili, od velike vročine in napornega dela utrujeni, zbrani pod vaško hišo fantje in dekleta, vaški kmetje kot narodni kolesarji in tudi njih ljube ženice. Prebirali smo „Štajerca“, zajemali iz njega lepih, koristnih nam naukov. Med končujočimi zaključbi zašel je tudi ta večer k nam neki ne-

povabljeni gost. Skraja se nikdo ni zanimal za njega, ali dalje ko je šlo, večjo pozornost smo obračali na tega že ostarelega možuna, ker vsiljeval nam se je, kakor da bi hotel pri nas prenočiti. Prašali smo ga: odkod pa „brate!“ odgovoril nam je, da pride iz Maribora, da vsak teden roma po svetu, da je že preživel britke izkušnje, ja, celó ustil se je, da je tudi on naš prijatelj, da je kršen na naše ime, samo da ga ljudje zdaj že kot „starčka“ hočejo prebirmati, in da je to pot vzel svojega novorojenega „sinčka“ seboj, da bi se mu on pomagal boriti proti sovražnemu svetu, kajti da njega že preveč poznajo kakor na sejmu starega „mešetarja“ in mu že nečejo nič več verjeti. Pazno smo se tedaj ozrli po njegovem „sinčku“ katerega je „ta stari“ tako skrbno skrival za svoj luknjičasti plajš. Takoj hitro smo zvedeli od njega njegove zvičajne načrte in ga mahoma spoznali, posebno ko je začel po volčje napadati nam dragi list „Štajerca“, spoznali, da je jako podoben „ta staremu“, samo siromaček mali je še zelo majhen in prav nič izkušen. Boljše bi mu bilo, da bi bil še vsaj nekaj časa ostal v Mariboru pri svojih roditeljih in vzgojiteljih, da bi ga še z mlekom redili, ga še malo „pojčkali“ in mu v glavico majčkino modrosti vtepli. Kako se bo le sirotek boril, med že toliko izkušenem svetom! saj ni nič večji, kakor da bi kak brivec svojo britev po njemu obrisal. Besede ima res precej hinavske in puntarske, in njegove novosti so že stare ter od plesnobe čisto kosmate. Posebno piko ima na nas fante, ponuja in prilizuje se nam kakor petelin kuri. Hoče, da bi mi ostali vedno tepci. Kakor sprevidimo, bi mu najljubše bilo, da bi še slovenskega jezika ne znali, velikomanj pa še katerega drugega. No, že samo pri vojaščini bi se mu prav lepo zahvalili. Pravi, da bo nas napeljeval k varčnosti i. t. d. Lej ga, še te drobtince črnega kruha nam ne privošči in misli, da bi še to svojim ustom pritrgali in hranili za njegovo nikoli . . . bisago. Pravi, da nam bo kazal skrivne sovražnike (niste tisti sami?) ki nas hočejo preslepiti. Oh „striček mali“, hočeš biti učenejši od nas, pa ne bo šlo, prav nič ne bo zaslužka pri nas, predobro poznamo tvojiga „ta stariga“ kaj je on za en stric. Nas le pri miru pusti, mi se ne damo nič plavšati, in kadar boš zopet privandral, glej da ti ne bo treba kakega kozjanskega zdravnika, kakor je g. Jankovič, da bi ti ušesa makari zastonj obvezoval, kajti, nad katerim mi zlijemo svojo jezo, temu ni več pomagati. Tako sem mu odgovoril. Kaj ne, dragi bralec, da sem mu jih dobro zasolil? In ako bi tudi ti naletel na ta dva mariborska popotnika, ki se imenujeta „Gospodar“ in njegov sin „Gospodarček“, jima pa tudi kako izvrstno kar s korajžo povej.

Pozdravim . . . n . . . r.

Poslanec Žičkar in koleslji. Sl. N. piše: „Slov. Gospodar“ razpisuje nagrado 100 kron tistemu, ki zamore pričati, da je poslanec Žičkar kdaj rekel, da se še kmetom zmeraj dobro godi, dokler se vozijo v kolesljih. Naj „Slov. Gospodar“ položi 100 kron v roke kakemu naprednemu šentjurskemu kmetu, ker drugače ne verjamemo, da bi jih potem dobil tisti,

ki bode to spričal. Na „Gospodarjeve“ baharije in obljube mi nič ne damo.

Konsumna društva na Štajerskem pokajo. Pri Sv. Emi v šmarskem sodnem okraju je župnik ustanovil konsumno društvo. To poka sedaj na vseh straneh. Ubogi kmetje, ki so udje tega društva, kako bodejo plačevali! Sodišče v Šmarju se neki že bavi s tem konsumnim društvom.

Izpred sodišča. Dne 4. maja vršila se je pri mariborskem okrožnem sodišču porotna obravnava proti Janezu Brezniku, zidarskemu pomočniku iz Dobrovc, zaradi težke telesne poškodbe. Obtoženec udaril je 4. marca ob 10. uri zvečer po kratkem prepiru Franca Pečovnika s kamnom po glavi tako, da je slednji moral v bolnišnico. Breznika je sodišče obsodilo na 6 mesecev ječe in na plačilo 66 kron za bolečine in zamudo poškodovancu. — Dne 18. maja pa je bil obsojen pri okrajni sodnji v Mariboru Franc Pečovnik zaradi lahke telesne poškodbe na 14 dni zavora, ker je s steklenico udaril Janeza Breznika iz Dobrovc; Janez Rajh od ondot pa na dva dni zavora, ker je vrgel Pečovnika na tla. Fantje, bodite pametni in varujte se slabe tovaršije, po kateri tako rada glava boli.

Iz Št. Ilja pod Gradičem. Gospod urednik! Tužnim srcem Vam poročam iz naše pamtiveka mirne doline. Živeli smo v slogi in ljubezni, zdaj pa so pri nas razmere vse drugačne. Za „purgamastra“ vsiljuje se nam neka oseba, mi mu pravimo Korošec, kar pa menda ni, je morbiti Kranjc. In od kar je ta človek med nami, ga ni več miru in sloge ter ljubezni. To se je tudi pokazalo pri zadnji obč. volitvi. Razcepili smo se na dva tabora, iz česar je sledil le prepir, Korošec vendar dobil je le nekaj glasov od svojih pristašev, ki so menili: boter so našim otrokom in potem ne bi dali več pisanke. Še celo neki mesar iz Velenja dal mu je glas. — Mimogrede bodi še omenjeno, da je nekaj odbornikov v družbi z drugimi osebami pred nekaj tedni neslo Korošcu neko diplomo. Za skazano (ne skaženo?) mu čast, priredil je Korošec pojedino, katera je trajala pozno v noč. Pilo, jedlo in kadilo se je na debelo. Pekle so se gibanice in potvice, katere je slavitelj zamenjal za diplomo. Ena potvica našla se je drugi dan za nekim plotom, katero je najbrže eden povabljenec proč vrgel čes, tako malenkost pa res ne nesem ženi domu, ne, nebož Jaka. Ta pojedina pomenila je večinoma na zdajšno občinsko volitev, da bi s pomočjo njegovih privržencev vsaj enkrat za zaželjeno krmilo prijel, pa mi smo stari odbor večinoma izključili in volili novega, na katerega upamo, da mu bo za blagor občine več, kakor pa za Koroščeve gibanice in potvice. Mislimo, da kar se tiče Koroščeve diplome, se mu bode na onem svetu približno tako godilo, kakor horafu Lojkoviču z njegovimi medaljami. To se bo zopet nekdo jezil.

Št. Iljčan.

Iz Ljutomera. (Ogenj v cerkvi.) 7. junija okoli desete ure začelo je na dosedaj neznan način goreti v tukajšnji farni cerkvi, kar bi skoraj grozne posledice imelo. Goreti začelo je pri orgljah in takoj je bil celi kor v plamenu. Ljutomerško gasilno društvo

bilo je nemudoma na licu mesta. Naloga gasilnika bila je težavna in nevarna. Misliti si je vročino, je bila tako silna, da so se piščalke pri orgljah topile. Gorele so na koru že klopi in strop se je že vnel. Dva junuška požarnika, Arnosch in Luckner, prebrata ogenj, hitita na strop in iztrgata že goreče potice ter jih vržeta doli. S tem je bila omejena največja nevarnost. Delo požarnikov bilo je dvojno nevarno, ker se je vsled velike vročine lušil strop in vedno padalo doli. Po poldrugournem napornem delu se je ogledalo lokaliziral. Skode je okoli 1500 gl. Cerkev bila zavarovana.

Iz Teharjev. (Nekaj po volitvah.) Vsakovrstne besede dobivamo v roke, pa kakor beremo, eden drugega nasprotuje. Eden sam sebe hvali in drugega zaničuje, drugi pa zopet ravno tako dela. Katerega časnika bodemo mi kmetje držali dobro vemo; tistega nam ne bomo, ki se za kmetski stan najbolj poteguje. Mi kmetje moramo se svojega lastnega prepričanja držati. Mi imamo vsekakor dosti skušnje, poznamo naše nasprotnike in vemo kako se je zdaj pri naših občinskih volitvah godilo. Ravno tisti, ki se najbolj verni in pobožni čudijo, so pri volitvi take zvijače delali, da se je čuditi, seveda imeli so dobre pomagače. Koliko imeli volilcev, kateri niso imeli volilne pravice in kako so v volilne liste prišli, tega ne vemo, pa tudi koliko je bilo takih, ki davke plačujejo in imajo volilno pravico, pa niso smeli voliti, ker niso bili v volilnih listah zapisani; seveda tukaj mislimo na naše stranke. Koliko pa je bilo tudi takih, ki plačujejo veliko več davka, so bili v tretjem razredu zapisani, tisti pa ki manj, pa v drugem razredu. Kateri bil je tega kriv, ne vemo. Najbolj čudno pa je bilo to, da so celó ranjki pooblastila dajali. — Naša stranka imela je veliko moč, ker naših volilcev bilo je dvakrat več kot unih, pa smo komaj dva odbornika več dobili. Nasprotniki napravili so pivnico ravno pri vratih občinske pisarne, tam pristregli vsakega volilca, mu listič iz rok vzeli in svojega dali, potem kruglo pive pod nos porinili. Tako so nekatere zmanjšali, da so potem prav težko volili. — Pri naši stranki dragi kmetje, pa nismo tako delali. Imeli smo svoje nekaj pravičnih pooblastil, pa še tiste so nam večkrat zavrgli. Pri naši stranki ni bilo nobene zvijače, za se pa lahko prepričamo, katere stranke se nam je držalo. Kateri človek pa je poln zvijač, tistemu ni treba nigdar verjeti, naj se še tako svetohlini. — Nekaj je pisal v „Sl. Gospodarju“, da so Štorečani pri farni cerkvi fige kazali; to pa ni res, kazali so jim pa le tistim dolgojezičnim klepetuljam, katere so nam nas zijale. Mi ostanemo možbeseda. Mi hočemo no cerkev staviti, čeravno smo nekateri možje pri volitvah propadli. Sedaj pravijo naši nasprotniki, da so pri testirali, da bi radi volitev ovrgli. Mi pa bi radi vedeli kaj bodo pri nas nepostavnega našli. Naj le poskusijo zavijati, mi jim pomo pa takrat njihove zvijače dokazali. Če bi pa bila še ena volitev, takrat jim bomo pač pot pokazali, čeravno nekateri pravijo, da ne grejo več na našo stran, pa saj tisti se tudi sedaj niso naše stranke držali. Še general Laudon

ne s svojo vojsko kamor hoče, mi ga ne potrebu-
emo, da bi nas osrečeval. Ko bi pa do druge vo-
jvotre prišlo, do katere pride, ako mi hočemo, ne manj-
kalo bi nam volilcev. Konečno še neko pojasnilo: Neki
mož bil je na nekem volilnem shodu in držal govor,
da se moramo hrabro in stanovitno vojskovati kakor
London pri Belemgradu, pri volitvi pa je volil z na-
sprotno stranko.

Zunanje novice.

4½ leta star morilec je pač nekaj nečuvenga.
Vendar živi na Dunaju fantek Fran Vanek, sin
črevljarja, ki je te dni s krivcem, črevljarskim nožem,
na cesti zabodel dečka Schmidta, ker se je z njim
sprl. Policija je morilca iskala tri dni. Morilec je spo-
vetka tajil, končno pa priznal, da je Schmidta res
smilil z nožem v trebuh, radi česar je ranjenec umrl.
Vanek se je po umoru vse tri dni igral, kakor bi se
ne bilo zgodilo nič, in tudi ni doma ničesar povedal.
Njegov brat, 13 let star deček, je v korekcijskem za-
rodu v Grulichu, ker je tudi lopov. Morilca radi
njegove starosti ni možno kaznovati. Dunajski listi
pišejo o prirojenem zločinskem instinktu v rodbini
Vaneka.

Princezinja Chimay, ki živi že več let, ločena od
svoje soproga, s ciganom Rigom, je podedovala po
svojem dedu več milijonov. Govori se o 15 milijonih.
Princezinja Chimay je živela zadnje čase v Aleksan-
driji. S svojim nečuvnim luksurom je zapravila ma-
jone vse svoje imetje ter jo je sodišče zategadelj
postavilo pod kuratelo. Sedaj živi v Karlovih varih.
Tam jo je našla vesela vest o veliki dedščini. Baje
je z njo poplačala vse svoje dolgove.

Nevesta — samomorilka. Dne 16. maja je sko-
čila blizu Dunaja v Dunav 20-letna ženska v beli
poročni obleki ter se utopila. Bila je nevesta, služ-
kinja Frančiška F.

Francoska Barbara Ubryk. V Poitiersu je bila
Blanche Monnier 25 let zaprta v nikdar prezračeni
in osnaženi sobi, kjer se je skoraj čisto poživila.
Govoriti ne zna in udje so se ji skrivili in pohabili.
Njen duh je otopel. Zaprla sta jo mati in brat, stra-
šen klerikalec in monarhist. Zato bi radi potlačili
tako zadevo. Ali zaman. Uradniki se ne dajo pod-
piti. Brat je sestro stražil, kadar pa ga ni bilo
doma, jo je stražila dekla, ki je ubožico tudi pre-
pala. Za svoje „zvesto službovanje“ je bila dekla od
vlade — odlikovana! Brata barona so aretirali, ne-
rečnico pa prepeljali v blaznico.

Jack, razparalec trebuha. V Londonu se je iz-
nova pojavil strašni morilec žensk, ki svojim žrtvam
para trebuhe ter izginja potem brez sledu. Še nedavno
so našli neko prostitutko umorjeno z razparanim tre-
buhom, te dni pa zopet drugo, in sicer prav blizu
prostora prvega umora, v neki gostilni. V soboto je
našla neka delavčeva žena, prostitutici udana vlačuga,
s nekim možem, ki je dejal, da je Rus, v neko go-
stilnico, ter se zaprla z njim v poseben kabinet. V so-
bodnjih sobah so popivali gostje. Nakrat so začuli

kričanje ženske, a se za to niso zmenili, ker so mi-
slili, da kriči le za šalo. Drugega dne pa so našli
natakarji mrtvo žensko s prerezanim telesom, „Rusa“
pa ni bilo nikjer. V Londonu vlada med ženstvom
velik strah.

Mož treh žen. Preteklo leto se je oženil uradnik
električnega tramvaja v Budimpešti Ivan Pinter. Živel
je par mesecev prav zadovoljno s svojo soprogo, toda
nakrat se je oglasila pri soprogi neka gospa, ki je
dejala, da je tudi žena istega Ivana Pinterja. Pre-
iskava je dognala, da je imela dotična gospa prav;
dognala, je pa tudi, da ima Pinter še tretjo ženo,
katera mu je povila, že osem otrok. Sedaj so pa te
tri žene v velikem strahu, da se ne bi pojavila na-
krat še kaka četrta in morda tudi peta soproga njih
ljubeznivega možička.

Morilen mandat. Volilni okraj Pistoja je že par
mesecev brez poslanca. Vsak poslanec je v teku 30.
let vsaj dve leti po svoji izvolitvi umrl. Lani imeli so
volilci dotičnega okraja kar trikrat zapored volitve,
kajti vsi zapored izvoljeni trije poslanci so drug za
drugim pomrli. Sedaj so omenjeni volilci že od aprila
meseca brez poslanca, ker nihče noče sprejeti man-
data. Vsakdo se boji, da bi kot poslanec nagle smrti
umrl.

Morilka lastnega otroka iz obupa. V Brnu je
bila pred porotniki oproščena dninarica Fr. Kwasny
radi umora otroka. Mož, pijanec, jo je zapustil in v
največji bedi je rodila dete v najdeniščnici. Po po-
rodu je bila brez strehe in kruha. V mrazu je begala
sem ter tja in prenočevala v kanalu. Radi silnega
mraza je zavila otroka v svoje krilo ter sama smr-
zovala. To se je zgodilo več nočij zapored. Dne 23.
februarja pa je sklenila, da otroka rajše umori, kakor
da ga vidi umirati radi lakote in mraza. In res, v
kanalu je prijela otroka za noge ter njegovo glavico
tolkla ob zid tako dolgo, da je bil mrtev. Trupljo je
zakopala v sneg. Dva dni nato so jo zaprli. Priznala
je vse takoj.

Ljubimca vrgel skozi okno. V Genevi je vrgel
neki postrežček iz III. nadstropja na cesto ljubimca
svoje zaračenke. Ljubimec se je takoj ubil. To je tisti
postrežček ki je po umoru cesarice Elizabete avstrijske
zgrabil prvi morilca Lucchenija.

Roparski umor. Blizu Berolina se je izvršil te
dni strahovit roparski umor. Na nekem polju so našli
trupljo moža, kacic 40 metrov od trupla pa glavo!
Truplo je imelo več ran, o morilcih pa ni doslej sledu.

Velikanski šopek je dobila soproga predsednika
Mac Kinleya v San Francisku. Šopek je navezan na
39 črevljev dolg drog ter je sestavljen iz več tisoč
najlepših cvetlic. Odrasel človek seže s svojim teme-
nom do tja, kjer se cvetlice začenjajo.

100 oseb ubitih. V Beirutu v Siriji se je podrl
hôtel, v katerem je prebivalo tudi 20 rodbin. Ubitih
je bilo 100 oseb.

Anarhisti v Madridu. Razni listi poročajo, da sta
dospela v Madrid dva anarhista, Španec in Poljak,
da umorita mladega kralja in kraljico regentinjo. Vse
ladje, ki dohajajo iz Marseilla in Genove, preiskuje